

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková

Kúzla a krtince

štonožka

Sabine Städingová

Petronela Jablčková 8

Kúzla a krtince

Ďalšie knihy od Sabine Städingovej:

Petronela Jablčková 1:

Tajomstvo jablkového koláča

Petronela Jablčková 2:

Ospalý riaditeľ a žabací chaos

Petronela Jablčková 3:

Guľovačka a nezbedný škriatok

Petronela Jablčková 4:

Krokodíl uprostred záhrady

Petronela Jablčková 5:

Kniha čarov a špehúň

Petronela Jablčková 6:

Húska gagotačka a čarodejnícka sesternica

Petronela Jablčková 7:

Zlet čarodejníc a šušot v lese

Petronela Jablčková:

Vianočná kniha

Sabine Städingová

Petronela Jabíčková 8

Kúzla a krtince

Ilustrovala SaBine Büchnerová

stonožka

Sabine Stading

Petronella Apfelmus: Zaubertricks und Maulwurfshugel

© 2020 Bastei Lubbe AG, Germany

Boje Verlag in the Bastei Lubbe AG

Translation © 2023 by Eva Budjaova

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká ast tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informacnych systémov ani prenašat v akejkoľvek podobe i akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopirovanim, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckeho originálu Petronella Apfelmus: Hexenfest und Waldgefluster (Boje Verlag in the Bastei Lubbe AG, Koln 2019) preložila Eva Budjaova.

Redigovala Lenka Markova.

Technická redaktorka Helena Olenova.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonozka, Bratislava

v roku 2023 ako svoju 2 112. publikaciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvanek.

ISBN 978-80-551-8994-9

Blahoželania k narodeninám

Petronela stála pod klobúkom obrovskej muchotrávky červenej s očami zdvihnutými k oblohe.

Oblaky sa zhrčili a vytvorili čosi, čo vyzeralo ako obrovitánska cukrová vata, a kdesi v diaľke zahrmotil hrom.

„Pod' už konečne dnu!“ zvolal Uhorkáč prísny hlasom. „Keď sa Hromko hnevá, mal by sa každý, kto má rozum, dobre skryť. Platí to aj pre jabĺčkové čarodejnice!“

„Vidíš tie poveternostné strašidlá, čo tancujú v oblakoch?“ spýtala sa Petronela a po vysokej tráve prebehla k Uhorkáčovmu domčeku. „Keby som len vedela lietať na metle tak dobre ako ony.“

„Poveternostným strašidlám búrka neublíži. Ty si však jabĺčková čarodejnica, takže úplne iný prípad!“ zahundral šéf jablkových mužičkov. „Vidíš, už prší.“ Znelo to tak vyčítavo, akoby búrka dohrmela na Petronelinu objednávku.

„Záhrade dážď prospeje,“ zasmiala sa malá čarodejnica. „Hlavne, aby sa do narodeninovej oslavy vyčasilo.“

„Ešte som nepočul, že by nejaká búrka trvala štyri dni!“ Jablkový mužiček pokrútil hlavou a otvoril Petro-nele dvere.

„Máš pravdu.“ Petronela si sadla do Uhorkáčovho pohodlného kresla. „Ak to pôjde takto ďalej, poprosím sestry, aby tmavé chmáry rozohnali. Veď načo by inak boli poveternostné čarodejnice?“

„Netušíš, čo deti plánujú na svoje narodeniny?“ spýtal sa Uhorkáč. „Bolo by fajn, keby sme to vedeli, aby sme sa prispôsobili. Ani nechcem pomyslieť na to, že by nás objavil niekto z ich hostí.“

Petronela pokrútila hlavou. „Zatiaľ nie. No určite sa to čoskoro dozviem.“

Tak sa aj stalo. Len čo sa tmavé mračná rozplynuli, ozvalo sa detské volanie: „Petronela! Petronela! Kde si?!“

Malá čarodejnica sa usmiala na kamaráta a vstala. „Stavím sa, že odpoveď na túto otázku ti poskytnem už čoskoro.“

„Neponáhľaj sa. Stačí aj zajtra ráno,“ zašomral Uhorkáč. Pohniezdil sa v kresle a zavrel oči, že si troška zdriemne.

„Petronela! Petronela, kde si?!“

„Tu!“ ohlásila sa jablčková čarodejnica. Vo vrecku zástery pohrkala striebornými jablkovými jadierkami a vzápätí vyrástla do svojej normálnej výšky.

„Zase si sa raz scvrkla,“ vyčítal jej Oliver. „Mohli sme ťa hľadať poriadne dlho.“

„Potešilo by ma, keby si nás niekedy vzala so sebou k Uhorkáčovi alebo k malým chrobáčikom, ktoré navštevuješ,“ vzdychla si Olívia.

„Možno nabudúce,“ usmiala sa Petronela. „Teraz mi však prezradte, prečo ste ma hľadali. Dostali vari sliepky štikútavku alebo sa váš ocko nebudaj zasekol v peci?“

„Nie, nijaké katastrofy,“ zasmiala sa Olívia. „Chceme sa ťa len na niečo spýtať... na niečo dôležité.“

„Niečo superdôležité!“ súhlasil so sestrou Oliver.

„Naozaj? Som samé ucho!“ Jablčková čarodejnica zvedavo pozerala raz na jedného, potom na druhého.

„Ty sa spýtaj!“ ďugol Oliver do sestry.

„Ja... teda my...“ Olívia sa zhlboka nadýchla. „Vo štvrtok máme narodeniny, ale ty to predsa vieš, však?“

„Jasné, že to vie. A už sa konečne spýtaj!“ súril sestru Oliver.

„Spýtaj sa ty, keď si taký nedočkavý!“ zašepkala Olívia a ešte raz sa zhlboka nadýchla. Potom sa zahľade-

la Petronele do očí. „Takže... oslávime ich doma. Ocko už zostavil zoznam všetkých hier, ktoré sa chceme zahrať...“

„Sú to tie isté ako vlani,“ poznamenal Oliver.

„A ako predvlani,“ dodala Olívia. „Hľadanie pokladu, rozbaľovanie čokolády v rukaviciach, slepá baba...“

„Hm, ale veď to znie celkom zábavne,“ povedala Petronela.

„Áno, celkom to ujde. No chceli by sme aj niečo iné,“ priznala Olívia. „Mariana sa už pri hľadaní pokladov strašne nudí.“

„Narodeninové oslavy našich kamarátov majú vždy nejakú tému. Napríklad noc v džungli, večierok strašidiel alebo klub na pláži,“ sypal zo seba Oliver.

„Tak nám zišlo na um, že aj my by sme mohli tento rok zorganizovať podobnú oslavu.“ Olívia s Oliverom žiarili ako žiarovky. „Hádaj, akú tému sme si zvolili.“

Petronela sa zachmúrila. „Čarodejnická párty?“

„Skoro si trafila do čierneho,“ povedal Oliver. „Chceli by sme urobiť kúzelnícke predstavenie!“

„Áno!“ Olívia nadšene zatlieskala.

„Nie! Nie, nie, nie, nie! Už tuším, čo máte za lubom!“ zvolala jablčková čarodejnica. „Bezo mňa! Zabudli ste, že sa nikto nesmie dozvedieť o zázrakoch v tejto

záhrade? Zodpovedám za bezpečnosť bytostí, ktoré tu žijú!“

Deti sa zhrozene zahľadeli na priateľku. „Ale... ved' my vás nechceme prezradiť. Len sme ťa chceli poprosiť, aby si nám trochu vypomohla kúzлами...“ zašepkala Olívia. Aj Oliver prosebne upieral oči na Petronelu. „V živote by sme vás neprezradili. Nikdy! Čestné slovo!“

Dobre, Petronela nechcela pre nich čarovať, no deťom padlo oveľa ťažšie predstaviť si, že ich kamarátka môže veriť tomu, že by ju prezradili za pár kúzelníckych trikov.

Chvíľu sa na ne dívala, potom si vzdychla. „Prepáčte, že som si myslela, že vám na záhrade nezáleží. No pochopte ma, čarodejné bytosti musia byť nesmierne opatrné.“

„Jasné,“ zamrmlala Olívia.

„Nechceme, aby si sa strachovala,“ uistoval čarodejníčku kamarátku Oliver. Chytil sestru za ruku a ťahal ju preč.

„Počkajte!“ vyhrkla Petronela. „Možno by som mohla... no, mohla by som čarovať tak, aby si to nikto nevšimol.“

„Ak si to nemá nikto všimnúť, tak je to nanič,“ odvrkol Oliver.

„Nie je na tom nič zlé, keď nebudeš čarovať,“ zmiernivo dodala Olívia.

Lenže Petronela už mala plán. „Mohla by som sa prezliecť za kúzelníka a predviesť menšie triky, ktoré nevzbudia podozrenie.“

Deťom sa na tvári mihol úsmev. „To by bolo senzačné!“ Žiarili šťastím. „Tak sme si to predstavovali. Nepotrebuje nič bombastické.“

„Dobre teda, prehovorili ste ma. Vymyslím pre vašich hostí zopár skvelých kúzelníckych trikov,“ sľúbila malá čarodejnica.

„Juchú!“ zvolali dvojčatá. „Ďakujeme, Petronela!“

„Aha, takže vy by ste chceli mať na narodeniny trocha mágie...“ Pán Pečko sedel s ostatnými členmi rodiny pri večeri a šúchal si bradu.

Olívia s Oliverom prikyvovali, až im išli hlavy odpadnúť. „Decká u nás v triede organizujú tematické oslavy. Cirkus, džungľa a tak...“ vysvetľoval Oliver.

„A ako vám zišla na um práve mágia?“ spýtala sa mama.

„No...“ Súrodenci sa na seba pozreli. „Naša záhrada sa mi zdá akási začarovaná. Rybník aj naše staré jablone,“ vyhrkla Olívia.

„Veď aj vy ste kaviareň nazvali Začarovaný mlyn,“ pridala sa Oliver.

Rodičia si vymenili pohľady. „To je pravda. No neobjednám preto kúzelníka,“ povedala pani Pečková.

„Isteže nie,“ zamrmlal pán Pečko. „Veď z čoho by sme ho zaplatili...“ Lenže potom sa trocha pousmial. „No zopár kúzelníckych trikov si ešte pamätám. A ďalšie sa rýchlo naučím. Beriem to na seba. Mimochodom, ve-

deli ste, že som kedysi celkom slušne žongloval s tromi loptičkami?“

Olívia s Oliverom sa na seba pozreli.

„Čo keby ste do narodenín vycvičili niektorú z tých vašich sliepok? Bolo by fajn, keby sa dala strčiť do klobúka. Mohol by som ju vyčarovať. Vaši kamaráti by vyvaľovali oči.“

„Určite, oci,“ zagúľala očami Olívia. „Pochybujem však, že to zvládneme do víkendu.“

„Musíte ich poriadne vziať do parády a trénovať. Nemôžem všetko robiť sám. Kúzelník potrebuje pomocníkov a musím sa postarať aj o kaviareň.“

„Mne by sa viac páčilo, keby ocko nekúzľil,“ priznala Olívia, keď sa dvojčatá po večeri vrátili do svojej izby.

„Aj mne,“ zahuhňal Oliver. „Lenže keď si raz vezme niečo do hlavy, nikto mu to nevyhovorí.“

Presne v tej chvíli sa otvorili dvere a dnu nazrela mama. „Už viete, koho pozvete?“

„Koľko detí môže prísť?“ Olívia odpovedala na otázku protiotázkou.

„Hm, myslela som si, že by si každý z vás mohol pozvať päť kamarátov. Má byť pekne, oslavu spravíme vonku.“

„Juchú!“ potešil sa Oliver. „Možno by sme sa mohli aj okúpať v rybníku.“

„Možno...“ Mama s úsmevom zamávala kôpkou kartičiek. „Navrhujem, aby ste pozvánky napísali ešte dnes a zajtra ich vzali do školy. Tento rok akosi meškáme.“

„Áno!“ zajasala Olívia. Pozvánky písala veľmi rada. Najmä predtlačené. Nielenže pekne vyzerali, ale boli aj raz-dva hotové a dali sa ozdobiť nálepkami.

Dravá voda

„Sľúbila si deťom, že sa zahráš na kúzelníčku?“ Uhorkáč neveril vlastným ušiam.

„Na narodeninovej oslave?“ čudoval sa Repkoš.

„Pred publikom?!“ rozhorčene zvolal Šparglík.

Jablkoví škriatkovia od skorého rána pokrývali čerstvou slamou krmelec pre srnčiu zver, aby potrava zostala v zime pekne suchá. Teraz však odložili pracovné nástroje a prevrtávali malú čarodejnicu pohľadmi.

„Upokojte sa,“ miernila kamarátov Petronela. „Nikto si nevšimne, že som to ja. Prídem ako pani Jablčková a predvediem zopár nevinných menej náročných trikov.“

„Dúfam, že vieš, čo robíš, a že sa ti situácia nevy-mkne z rúk,“ odfrkol Uhorkáč.

„Sľubujem, dám si pozor.“

„Tak ti teda musíme dôverovať,“ zahundral Šparglík. Už len pri pomyslení na narodeninový virvar sa ho zmocňovala úzkosť.

„Petronela!“ ozvalo sa z koruny jablone. Malá červienka vzrušene zatrepotala krídlami a pristála Petronele rovno na špici topánky.

„Dobré ráno, Robin. Čo sa deje? Upokoj sa, bude sa ti ľahšie dýchať,“ starostila sa o drobného vtáčika malá čarodejnica.

„Včera večer potok odplavil Ihličkovi dom a stratilo sa aj jedno z ježích detí!“

„Ach jaj, idem s tebou, možno sa pri hľadaní zide moja pomoc!“ Petronela zapískala na svoju metlu, ktorá o dve sekundy vystrelila z čerňáka a priletela k nej. Aj jablkoví škriatkovia nechali všetko tak. „Ideme s tebou!“ zvolali rozhodne.

„Výborne.“ Jablčková čarodejnica metlu trocha predĺžila a jablkoví mužíčkovia nasadli. „Aj ty, Robin,“ pozvala vtáčika. „Letecká preprava je rýchlejšia a cestou nám môžeš rozpovedať, čo sa vlastne stalo.“

Keď si všetci našli svoje miesta, metla vystúpila do výšky. „K Ihličkovmu domu!“ prikázala Petronela a metla vyrazila. „Teraz nám pekne porozprávaj, čo sa prihodilo včera večer.“

Robin sa zhlboka nadýchol. „Po búrke sa potok veľmi rozvodnil a Ihličkovi prsto odniesol dom,“ rozrušene

čvirikal vtáčik. „Ježkovia robili, čo vedeli, aby zachránili deti. Lenže keď ich prepočítali, jedno chýbalo. Dúfajme, že nespadlo do potoka!“ čivkalo vtáčatko ustarostene.

„Neboj sa, nájdeme ho!“ zvolala Petronela počas letu nízko nad striebornou vodnou stuhou. Zvyčajne to bol príjemný zurkotavý lesný potôčik, no teraz brehy pokrývalo bahno. Bolo vidieť, na akú divú rjavu sa deň predtým zmenil.

Malá čarodejnica poznala Ihličkovcov dobre. Od Uhorkáča vedela, že ježkovia sa presťahovali a vybudovali si noru v kroví pri potoku. Lenže po búrke z nej nič

nezostalo. Vyčerpaní Ihličkovci sedeli pod vysokým smrekom a dívali sa na potôčik, ktorý opäť skrotol.

Petronela pristála a červienka zoskočila do trávy. „Priviedol som Petronelu aj jablkáčov. Nájdu vášho malého,“ začívkalo vtáča.

„Naozaj?“ vzdychla si mama ježica. „Pichľa sme všade hľadali, no nenašli.“

„Dúfajme, že nespadol do vody. Včera večer bol potok divokejší než lesná mačka,“ zamrmal otec jež.

Petronela sa snažila povzbudivo usmiať. „Aj keby bol spadol... Pokiaľ viem, ježkovia sú dobrí plavci a potok sa kľukatí – vášho syna mohol hocikde vyplaviť na breh.“

„Petronela ho nájde,“ vlieval rodine nádej Uhorkáč. „Všakže?“

Jablčková čarodejnica prikývla. „Vynasnažím sa. No uvítam vašu pomoc. Poletím na metle pozdĺž potoka a vy môžete prehľadávať jeho okolie na súši.“

Dopovedala, vysadla na metlu a rozletela sa pozdĺž vodného toku. Potopa narobila poriadne škody, takže Petronele bolo jasné, že ak Pichľo náhodou niekam zaliezol, z výšky ho neuvidí.

„Takto to nepôjde,“ zamumlala. „Nestráčajme čas a vráťme sa späť.“

Metla po príkaze prudko zastala, až z nej malá čarodejnica takmer spadla. Potom spravila vľavo vbok a cez les sa rýchlo vrátila späť.

Keď Petronela pristála pri ježkoch, práve sa z pátracej výpravy vrátili aj jablkoví škriatkovia.

„No? Našli ste ho?“ – „Našla si ho?“ pýtali sa jeden druhého. Lenže všetci len záporne krútili hlavami. „Nikde sme ho nevideli,“ povedal Mrkváč.